

ÉBERT TIBOR

A völgyi vonat

Ki állítja meg a völgyi vonatokat?

Az éj. A csillagok.

Ki balkítja el sínek futamait?

A rád emlékezés.

Ki settenkedik az állomások előtt

csukódó visszhangokba kívánczón?

Én.

Amott a folyó partra löki sustorgásait.

A titkok széttöredezve egymásra torlódnak.

(Az éj. A csillagok. Hangfogók. Én.

A várakozások árnyékaival.

Egy messzi város megvilágított arca,

ezernyi, százezernyi álarc: elrekeszelt jövő.)

Tintahalak

hirtelen csönd lett

csönd csönd

mely kitapintotta

körülzárta befogadta

tudata zátonyára

tintahalak vére tolult

az ablaknál állt

aztán lassan megfordult

néhány lépést tett

és észrevette a poharat

...

azt szerette volna elmondani

hogy nincs egy csöpp sem

egyetlen csöpp víz

melyen elmehetne Vele

az utolsó csöppön

egy Ararát felé

Hét óra múlt

*hideg szögek fénye folyik
árnyak faló kígyótorkában
tűnik lassan a vergődés vége
hét óra múlt
kiáltanék
de ez mit gallyáról elszakadt
nesztelen hulló levél
annyi sem lebet
önnön súlyától tehetetlen
s ez volt az utolsó dalom
többet nem kiálthatok
e hangtalan és kimondatlan
requiem után
a csöndre feszítették
arc szem száj izom ideg
szögek elcsorgott vére
én
s még ez sem elég
hemzsegő csatornák
kanálisrostélya mozdul
hogy nyolc órára
felfalja végleg
a csöndet és időt*